

תפילה (46)

עצמו מן הרחמים. מיד כאשר יצא ישעיה «וַיִּסָּב חֲזָקִיָּהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר, וַיִּתְפַּלֵּל אֶל ה', וַיֹּאמֶר: אָנָּה ה', זָכֹר נָא אֶת אֲשֶׁר הִתְחַלֵּקְתִּי לְפָנֶיךָ בְּאֶמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם, וְהֵטוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי. וַיִּכְנֹךְ חֲזָקִיָּהוּ בְּכִי גָדוֹל ». (ישעיה לח) ואכן תפילתו התקבלה, והצליחה לבטל את הגזירה! וַיְהִי דְבַר ה' אֶל יִשְׁעִיָּהוּ לֵאמֹר, הֲלוֹךְ וְאָמַרְתָּ אֶל חֲזָקִיָּהוּ, כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יְדֹד אָבִיךָ, שְׁמַעְתִּי אֶת תְּפִלָּתְךָ רַאִיתִי אֶת דַּמְעָתְךָ, הִנְנִי יוֹסֵף עַל יָמֶיךָ חֲמֵשׁ עָשָׂר שָׁנָה »

תפילה עבודה שבלב

בספר: "בית אלקים" (שער התפילה פ"ג) מבאר המבי"ט את כוונת דרשת חז"ל (תענית ב:) ולעבדו בכל לבבכם, איזה עבודה שבלב, הוי אומר זו תפילה שנקראת עבודה, משום שיש בה מעשה, והוא עקימת שפתיו בתפלתו, ולזה אין יוצא בהרהור דלאו כדיבור דמי. אבל עקירה היא כוונת הלב, וענין זאת הכוונה הוא לדבק מחשבתו במה שמוציא בשפתיו. אם הוא מסדר שבחו יתברך, יחשוב באותם השבחים שמוציא בשפתיו שהם נאותים לו, שהוא יכול, ומשגיח על כל פרטי בני אדם, לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו, מה שאין כן בזולת. ובענין זאת הכוונה, יהיה מושגח ומושפע מאתו יתברך בזה העולם ובבא.

ספר "לעולם התפילה"

התפילה, התקרבות

בספר "ומתוק האור", מובא, שהמגיד מדובנא שואל שאלה יסודית: מדוע יש צורך להתפלל, וכי הקב"ה צריך את רשימת הקניות שלי? הרי הוא יודע בדיוק מה אני צריך גם אם לא אגיד לו זאת? ושאלה חמורה ביותר: וכי הקב"ה יכול להיות מושפע ממישהו? הרי הוא רק משפיע! אם הוא לא רצה לתת לך, מה עוזר מה שדברת איתו? הרי אם שכנעת אותו ואז הוא נותן לך, הוי אומר שהוא מושפע! אומר המגיד מדובנא יסוד עצום: כתוב: "ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה" (ישעיהו יב. ג). היכן הוא המקום הזה שמשם צריך לשאוב מים בששון? הקב"ה הוא טוב, כולו חסד. הוא כמו מעין שזורם. הכל קיים, ואדם צריך רק להתכופף ולהתקרב כדי לקחת. בתפילה אדם מתקרב, ואז הוא יכול לקבל את הישועה. אין שינוי בהקב"ה. הוא תמיד היה כולו טוב. אבל בכדי לקחת צריכים להתקרב, ותפילה זו ההתקרבות.

ספר "אוחילה ל-אל"

סמיכת גאולה לתפילה

טעם תקנה זו, פרש"י (ברכות ד:) בשם הירושלמי, מי שאינו סומך גאולה לתפלה למה הוא דומה, לאוהבו של מלך שבא ודפק על פתחו של מלך, יצא המלך ומצאו

כוחה של תפילה

מהי כוחה של תפילה? ביאור בדברי רבנו בחיי (דברים יא ג): וצריך אתה לדעת, כי כוח התפילה גדול אפילו לשנות הטבע, ולהינצל מן הסכנה, ולבטל הנגזר. דוגמא נפלאה מחזקיהו המלך כיצד הצליח לבטל בתפילתו את הגזירה וזכה לחמש עשרה שנים נוספות.

לשנות הטבע מאין למדנו? מהאבות והאימהות הקדושים, אשר היו עקרים, ונפקדו על ידי תפילה. אמרו חז"ל (יבמות סד א): מפני מה היו אבותינו עקורים? מפני שהקב"ה מתאוה לתפילתם של צדיקים. ויש להבין, מדוע עשה אותם הקב"ה עקרים, הלא די היה שלא היה נותן להם ילדים?! אלא שעשה אותם עקרים בטבעם, כדי ללמדנו ולהשריש בלבנו שהתפילה יכולה ממש לשנות את הטבע. מכאן שגם אדם אשר הרופאים "ניבאו" לו קשות, כגון שחלילה לא יוכל להביא ילדים, או שלא יוכל להירפא ממחלתו וכדומה, אין לו בשל כך להתייאש חלילה מן התפילה, אלא ירבה רחמים ותחנונים לפני הקב"ה. וכולנו יודעים ושומעים סיפורים רבים של "ניסים רפואיים" שהתרחשו בכח האמונה והתפילה.

להינצל מן הסכנה: כמו שנאמר (תהלים קז יט): «וַיִּצְעֲקוּ אֶל ה' בְּצָר לָהֶם מִמַּצָּקוֹתֵיהֶם יוֹשִׁיעֵם» דווקא בעת של סכנה, מתחדדת אצל היהודי יותר ויותר ההכרה שאין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים. אפילו אנשים שהצהירו על עצמם שהם "כופרים" בעת צרה וסכנה, פרצה מליבם האמת הפנימית והם מצאו את עצמם זועקים אל ה' בכל לבם. לבטל הנגזר: מאין למדנו? מחזקיהו המלך. חזקיה, מצאצאי דוד המלך, היה מלך צדיק. ואולם הוא צפה ברוח הקודש שיצאו ממנו בנים רשעים, ולכן לא רצה לשאת אשה ולהביא ילדים. ומפני שמנע את עצמו ממצוות "פריה ורביה", גזר עליו הקב"ה למות. הוא נפל למשכב, והנה מגיע אליו הנביא ישעיה בן אמוץ ואומר לו: «כֹּה אָמַר ה', צו לְבִיתְךָ [תן צוואה למשפחתך], כִּי מֵת אָתָּה וְלֹא תִחְיֶה» חזקיה שומע נבואה קשה זו מפי נביא ה', אבל אינו נופל לייאוש. הוא אומר לישעיה: אני רוצה לתקן את חטאי. תן לי את בתך לאשה, ואולי הזכות שלי, יחד עם הזכות שלך, יועילו שלא יצאו ממני בנים רשעים. אמר לו ישעיה: כבר נגזרה עליך הגזירה. כבר נגזרה הגזירה! מה יותר מזה? הקב"ה בכבודו ובעצמו גזר. וכי אפשר לעשות משהו למול גזירת שמים?! כן, חזקיהו ידע שכן. הוא פונה לישעיה בן אמוץ הנביא ואומר לו: בן אמוץ, פֶּלֶא נבואתך וצא! כך מקובלני מבית אבי אבא: אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אל ימנע

מברך אף אם לא נתכוון ליהנות ובפועל נהנה וכך דעת רוב הפוסקים, אך כיון שיש חולקים וסוברים שרק אם מתכוון ליהנות יכול לברך כשלא תפס בידו, לכן טוב ונכון לכוון ליהנות מהריח ורק אז לברך.

ספר "הליכות ברכות" רב אופיר מלכא שליט"א

פתגם: מסכנות היא לא מצב, היא תחושה. ספר "שמחלה"

חקירה: אמן

נחשב כאילו אמר בעצמו, או שהוא כמודה על מה שאמר חברו (ואין צריך אמירה כלל) (קהילות יעקב ברכות יז בתחילתו: כמודה על מה שאמר חברו)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: כמצוות הגמרא

בחדר של מלמד דרדקי רגזן וקפדן למדו ילדים חריפי שכל ושובבים, שהיו מציקים לו בכל מיני מעשי קונדס. פעם אחת נתמלאה סאת סבלו והוא צווח על התלמידים בקול מר. מה נטפלתם אלי? מה רצונכם ממני! וכי רוצים אתם לענותני כך, עד שתפלוט המרה שלי כאן לעיניכם? השיב לו אחד הילדים על אתר: הלא הגמרא בכתובות דף קג מצווה כך במפורש: זרוק מרה בתלמידים.

ספר "חד וחלק" חלק ג' (דף לט)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, ראובן ישי בן מרצדס, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמונה, אברהם רפאל בן רבקה, מאיר חיים בן גבי זווירה, ראובן בן איזא, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, ישראל יצחק בן ציפורה, עמנואל בן סוזן איזזה. **שלום בית:** גיולה חיה בת סופי לבנה ואילן יהודה יצחק בן סנדרה סולאנג'. **זיווג הגון:** יוני מאיר משה בן אסתר, אילן אלי אהרן בן אסתר, קלואי אורה בת סופי לבנה, לולה לאה בת סופי לבנה, לאה בת רבקה, אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאל בן רבקה, מרים בת רבקה. **הצלחה רבה בכל:** נאור דוד בן יעל דינה, ליטל בת יעל דינה, לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזל לאוני. **לעילוי נשמת:** ראובן בן חנינה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, גיא יונה בן לאה, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. אליהו בן מרים, ניסים חי הוברט בן ג'ולי, ליליאן רוזה בת אוטה נג'מה, דוד בן מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה. אפרת רחל בת אסטרייה כוכבה, אברהם בן אליעזר, מלכה אנרייט מרזוקה, אנדרה סעיד בן פורטונה מסעודה, קרול מזל אדסה בת גבי זרגונה, אברהם בן אסתר.

שהפליג, אף הוא הפליג, אלא יהיה אדם מקרב להקב"ה אליו ומרצהו בתשבחות וקלוסין של יציאת מצרים והוא מתקרב אליו. ובעודו קרוב אליו יש לו לתבוע צרכיו. ותר"י פירשו בשם רבינו יונה, מפני שהקב"ה כשגאלנו והוציאנו ממצרים, היה, להיותנו לו לעבדים, שנאמר: (ויקרא כה): **"כי עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים"**, ובברכת גאל ישראל מזכיר בה החסד שעשה עמנו הבורא יתברך. והתפילה היא עבודה, כדאמרינן (ב"ק צב): **"ועבדתם את ה' אלוקיכם"** (שמות כג), זו היא תפילה, וכשהוא מזכיר יצ"מ ומתפלל מיד, מראה שכמו שהעבד שקונה אותו רבו חייב לעשות מצות רבו, כן הוא מכיר הטובה והגאולה שגאל אותו הבורא, ושהוא עבדו ועובד אותו.

ספר "ברומו של עולם"

תפילת העמידה: צריך הכנעה יתירה

כתב הלבוש, טכסיס מלך בשר ודם, כשמספרים בשבחו אין עומדים לפניו באימה וביראה ובהכנעה כל כך כשעומדים לפניו לבקש ממנו צרכיו, וכן הוא טכסיס של מלך מלכי המלכים הקב"ה, כי מלכותא דרקייע כעין מלכותא דארעא, לפיכך צריך האדם לעמוד בתפילה שהוא בקשת צרכיו ממנו יתברך, באימה וביראה ובהכנעה יותר ממה שהוא עומד בשעת קריאת שמע, שהוא אינה אלא סיפור שבחו של הקב"ה, ותפילה היא בקשת צרכיו.

ספר "ברומו של עולם"

אמירת קדיש

על יד אמירת קדיש, אדם מעלה ומרומם את שמו של הקב"ה בעולם. כל אמן וכל אמן יהא שמיה רבה מברך, גורמים עילוי להשי"ת בעולם או אז אומר הקב"ה: פלוני שגרם עכשיו עילוי לשמי, מידה כנגד מידה אגרום עילוי לנשמת אביו, שהוליד בן כזה, שהביא לעילוי שמי בעולם. מעלת הקדיש גדולה אף ממעלת קדושה, ואם יש לאדם אפשרות לענות לקדיש או לקדושה, יענה לקדיש. והזהר הקדוש אומר, שאדם צריך לחפש הזדמנויות לענות 'אמן' ו'אמן' יהא שמיה רבא' על אמירת קדיש. 'אמן' בגימטריא מלאך. בכל 'אמן' שאדם עונה, הריהו בורא מלאך. כבר הפליגו חז"ל בגודל עניית 'אמן', ואמרו (שבת קיט:): כל העונה אמן בכל כוחו פותחים לו שער גן עדן, שנאמר: **"פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים"**, על תקרי **"שומר אמונים"** אלא **"שומרים אמן"**

ספר "עבודה שלב"

הלכה: האם צריך לכוון בשעת ברכת הבשמים

כל סוג בשמים שהובאו למקום מסויים כדי להפיץ ריח, או כדי שיטלו אנשים בידיהם את הבשמים ויריחו נקרא בפי רבותינו 'עשוי לריח', ודינו שמברך על הריח העולה באפו אף אם לא תפס הבשמים בידו. מעיקר הדין

